

LILLA LENA.

IV b

Kapsel
Barnböcker
Ramsay

289

Klass I

M. I.

N: 18. [Ramsay, E. H.]

Lilla Lena

eller

1800
5

Swit som snö.

Fri bearbetning efter engelskan

af

G. H-n.

Luth. Evang.-Föreningens förlag.

STENSKA FRUNTJMMERSKOLAN.

ÅBO.

Helsingfors 1886.

Weilin & Ööös' attitebolags boktryckeri.

- 1 Kapitel.

Tycker du inte om att se snön falla i mjuka glänsande slingor? — Det är isynnerhet vackert på landet, der alla träd och buskar blifwa liksom öfversjockrade och marken inhöljd i ett rent, hvitt täcke.

Men lilla Lena Roberg, med hwilken wi i denna berättelse få göra bekantskap, bodde icke på landet, utan på en smal trång gata i hufvudstaden. Till och med der blef allting vackrare, sedan snön börjat falla; det wäcke nästan förundran att se den mörka, smutsiga gränden inom kort förwandlas till en skänande hwit väg.

Lena stod tigande i dörren och blickade ut på gatan; hennes ansigte war bleckt, hennes kläder, ehuru slitna, woro dock hela och rena; hon glömde kölden och mörkret, ty i hennes minne framstodo plötsligt dessa ord: „Att jag må snöhwit warda.“ Svarifrån kommo dessa ord och hwar hade hon

hört dem? de syntes så bekanta, men woro ändå så främmande för henne. Slutligen påminnte hon sig, att de måste stå i Bibeln; ja, hon hade bland andra äfwen läst det bibelspråk, hwaruti dessa ord förekommit, men det war länge sedan, och hon kunde ej erinra sig, hwar hon skulle återfinna det, ehuru orden: „att jag må snöhwit warda“, oupphörligt ljödo i hennes öron.

Hon wistte ej mycket, det lilla barnet, men så mycket wistte hon, att Bibeln war Guds bok, hwari människorna kunde finna wägen till herrlighetens rike i himmelen.

Då de hwita flingorna upphörde att falla, gick slićkan med saknad in igen, ty det war så mörkt, grått och damnigt i det öde, torftiga hemmet.

Lenas mor war död, hennes lif war tyst och ensligt, ty hon hade inga syffon eller någon annan att orda med. Fadren, som war en duglig arbetare på ett stort gjuteri, war borta från morgon till qväll, och slićkan war derunder merendels lemnad ensam med sig sjelf. Wid modrens död hade mormodren tagit sig an den späda och upp-

fostrade henne i fromhet och lydnad; i följd hwaraf Lena redan tidigt fick höra talas om Gud och de himmelska tingen, samt lära sig bibelspråk och psalmverser utantill.

Men när Lena war fyra år, dog mormodern. — Hon war nu åtta, och under dessa sednare fyra år hade hon ingenting lärt, utan twärtom glömt det mesta af den enkla lärdom hon i tidigare år fick emottaga. Att den goda säden emellertid icke war död, kunna wi finna deraf, att hon ännu hade något i minnet, af hwad den gamla lärt henne, och tänkte ofta derpå. Det länge i djupet begrafna fröet hade slagit rot, en späd brodd skulle snart uppspira, denna uppskjuta till stängel och bära frukt till ewinnerligt lif.

Fadren war ingen elak man, utan twärtom godsinnad, men på barn förstod han sig ej. Det föll honom aldrig in, att hans lilla slićka kunde känna sig ensam, då han lemnade henne dag ut och dag in, utan syffel-sättning eller fällskap. „Hon leker wäl med grammarnas barn“, tänkte han; men det gjorde icke Lena. Hon fann dem så wilda

och oregerliga, och deras lekar passade ej för hennes milda sinne.

Hon hade dock en vän, på nedra botten i huset midt emot. Det var en gammal man, som hette Märten Grön, till yrket fogelsångare, en högst egen gubbe. Hans rum var nästan fullt med burar, i hvilka woro många sorters foglar. Aldrig war lilla Lena lyckligare, än då hon fick fitta inne hos gubben och timma efter timma lyssna till foglarnes qwitter, eller utdela mat och watten åt de små fångarne. Gubben älskade äfwen den lilla tysta flickan, ty han war också wan wid ensamheten och talade sällan wid någon annan än sina foglar. Ömsesidig wänskap förenade dessa två warelser, och kärleken till de små bewingade djuren stärkte än mer föreningsbandet dem emellan.

Just denna afton fick Märten besök af Lena, som hade fallit på den goda tanken att fråga honom efter det bibelspråk, som hon wille hafwa reda på.

Ute war det mörkt och kallt. Lenas fötter sjönko djupt ner i snön, då hon skulle

gå öfwer gatan, in till Märten, hos hwilken en sprakande brasa lyfte.

Ljudet från kakelugnen war också det enda i rummet, ty foglarne sofwro, med hufwudet under wingen, och gubben satt på en stol, röfande sin pipa wid elden. Lena kom in och satte sig på en liten pall wid hans fötter. Wåda tego en god stund, hwarunder barnet njöt af wärmen och betraktade tankfull sin wärd.

„Märten“, sade hon, „känner du till Bibeln?“

Sttet swar följde. Märten tog bara pipan ur munnen och såg förwånad på Lena.

„Säg, gör du det?“ började hon änyo.

„Ah nej, icke särdeles mycket“, swarade han slutligen.

Flickan såg misshynt ut. När den gamle mannen märkte det, frågade han, hwad som nu bekymrade henne.

„Ah, jag wille bara weta någonting ur den. Har du aldrig läst några bibelspråk utantill?“

„Nej, barn, när jag war liten, fanns ingen skola på ett par mils afstånd; wi

behöfde arbeta, hyskonen och jag, och ingen tyckte det war nödwändig, att wi lärde oss att läsa. Wisst har jag hört en hel hop läsas ur Bibeln, men inte kan jag läsa upp det, inte."

Efter detta owanligt långa samtal försjönte båda i tystnad. Lena satt och stirrade i elden med allwarlig min.

"Mårten", frågade hon efter en stund, med en wiss oro i rösten, "tror du, att wi kunna komma in i himmelen, om wi ej känna Bibeln?"

"Ja wisst, kära barn, jag har inte långt dit, ty jag är gammal och har aldrig gjort en mast emot, utan sträfwat och arbetat i hela min tid, och du kommer wäl efter så småningom, ty du är en liten god unge, som inte leker bort din tid med andra barn, utan är snäll och flitig."

"Nej, det är icke så säkert, Mårten", sade Lena sorgset, "ty jag kan inte min Bibel, och jag tror det behöfs för att finna wägen till Gud."

Lena hade, under det hon yttrade detta, lutat sig mot gubbens knän och såg forskande upp i hans ansigt.

En gång togs pipan ur munnen, och gubben blickade undrande ned på det lilla bleka, allwarliga ansigtet. Ångsligt lyfte han upp barnets hustru och frågade:

"Hwad fattas dig, är du sjuk? Du ser ut, som wore du färdig ge dig af från werlden."

"Jag är inte sjuk, bara trött", svarade hon och lade hufwudet helt tryggt i gubbens knä och, förglömmade allt omkring sig, somnade hon godt.

Mårten wille ej röra sig, men pipan smakade icke mera så bra. "Hwarföre war barnet så blekt och gjorde så underliga frågor?" tänkte han. Efter en stunds förlopp wäckte ett buller på gatan den slumrande flickan, och hon reste sig hastigt upp, bestört öfwer att ej wara hemma.

"Kan du ej dröja en stund och dricka en kopp öloft med mig?" frågade gubben wänligt.

"Nej; far kommer wäl snart hem och will hafwa något att äta", svarade Lena, nickade ett wänligt godnatt till gubben och sprang luttrande ut, samt in i sitt ödsliga hem.

„Nå, är du nu äntligen här, Lena!“ ropade med sträf röst och butter min en lång medålders qwinna, som stod wid spiseln. „Swar har du varit? — Äntligen har jag fått eld i de sura pinnarne, men watten finnes här intet. — Swarför har du ej gått efter något? du, som ingenting gör på hela dagen. Jag, som har gått i hjälphus och släpat, borde wäl nu få slippa gå till pumpen.“

Lena såg skrämnd ut och swarade ingenting, utan fattade ämbaret samt sprang efter watten. Efter några ögonblick war hon åter tillbaka, för att med största skyndsamt het laga i ordning maten, tills fadren kom hem. Madam Möller sjönt trött och modlös ned i ett hörn af köket. Denna qwinna war icke mycket behaglig för Lena, emedan hon alltid war knarrig och tråkig, och derföre war sliedan ganska nöjd, då madamen blef efterstickad, så att hon blef af med henne på några dagar.

Dwinman fick bo hyresfritt hos Roberg, för det hon såg efter Lena och gjorde sådant, som barnet icke kunde orka med.

Stackars menniska! Hon hade haft ett sorgligt lif de sista åren; hennes hjerta hade blifwit hårdt och hennes sinne bittert, ty inga barn utplånade skrynklorna i pannan och hennes man war på fjön. När han war hemma, hade hon det ännu sämre, ty då förstörde han såwäl all sin egen förtjenst, som ock det lilla hustrun, genom ett mödosamt arbete och sträng sparsamhet, under mannens bortawaro kunnat hopamlas för ålderns och sjukdomens tid.

Klagen, misshandlingar och trötter aflöste hwarandra, när Joseph war hemma. Derföre, när han lemnade fosterlandet och for ut på långresa, erfor hustrun en stor lättnad. Men oaktadt alla mannens fel, dröjde det dock icke länge, förrän hon åter längtade efter hans hemkomst, och den lilla sparpenningen gömdes för att dela sina föregångares öde.

Denna qwinna hade dock fett gladare dagar. Hennes fader hade varit en wälbestäld klockare i en wacker landiförsamling wid södra kusten och haft ett wäl wärdadt och wackert boställe, icke långt ifrån hennes

swärföräldrars hem. Flickan, hvars namn var Hanna, var liflig och driftig, hvarföre hon till och med hos sjelfwa profstens war ansedd som barn i huset. Så stodo saken, då en jul Joseph kom hem på besök hos sina föräldrar. Den liflige sjömannen war gerna sedd af ortens flickor, men han såg helst på Hanna. Hon, som tyckte om att höra honom berätta sina wackra historier om främmande länders behynerliga seder och bruk, lysnade äfwen gerna till hans loftal öfwer henne. Föräldrarne, som började märka flickans böjelse för Joseph, warnade henne ofta för att så hastigt bestämma sig i ett så wigtigt fall; men Hanna förklarade då alltid, att hon icke wille Joseph något annat, än höra hans roliga historier, och det, menade hon, kunde wäl inte vara farligt. Dock, gammal är äldst, hur det gick, så wissade det sig dock, att föräldrarnes farsägator, att dottern skulle waraktigare fästa sig wid denne Joseph, verkligen woro grundade, då en wacker dag Joseph kom hem, för att begära hennes hand. Föräldrarne gäfwro då ett afböjande

swar och läto de unga förstå, att det icke ginge så lätt att sätta fötter under eget bord, utan att man dertill behöfde medel, och att sådana borde förtjenas och sparas, innan man tänkte på att gifta sig. Men Hanna blef utom sig och thystade med gråt föräldrarnes inwändningar, och följden blef, att lysning uttogs redan följande söndag, och giftermälet skedde kort derpå, hwarefter Hanna tog affed och följde sin man till Stockholm, medförande från sitt älskade hem tanken på faderns wrede och moderns bittra tårar. Att någon lycka under sådana förhållanden skulle blifwa henne till del, war ju icke möjligt. Efter ett kort wistande i hufwudstaden, tog Joseph åter hyra och Hanna, som icke wille wara hysstlös under mannens bortawaro, tog sig tjenst. Hon återsåg honom icke på flera år, men mottog då och då lugnande bref, hwari han gaf henne mångt tröstande löfte och ordade om, huru prättigt de skulle få det, då han återkom från Australien, hwilket icke skulle dröja så länge. Hanna, förtjust öfwer denna förmodade fällhet, sade upp sin tjenst.

Mannen återkom, och allt slog så bra ut, men fröjden blef icke lång. Snart märkte hon, att mannen war drinkare. Förtrivlad öfwer denna upptäckt, började hon klaga och förebrå honom hans fel i ordalag, som i brist på förmåga att wälja de rätta mera föröklade än förbättrade hans fel. Följden blef, att Joseph en wacker dag åter gick ombord, lemnande hustru och hem åt sitt öde. Nu hade Hanna icke längre mod att taga sig tjenst, men låg derföre ingen meniska till last, emedan hon war arbetsam och duglig. I djupet af sitt hjerta älskade hon dock Joseph lika warmt, men denna kärlek war blandad med ett misnöje öfwer mannens begär att dricka, som hon icke kunde besegra, och just detta misnöje rufwade på botten af hjertat och åter speglade sig i hennes falla drag och buttra wäsende. Hennes uppförande mot Joseph blef, i följd deraf, icke sådant, som det borde wara, för att fästa honom wid hemmet, hwarföre det i stället dref honom ut derifrån. Han lednade snart wid sin swärmodiga Hannas sida och längtade åter ut på det wilda

hafwet, der stormens gny och wågornas swell snart skingrade tankarna på hemmets mindre fälla frid. Om Hanna hade lärt sig, att med undergiftwenhet bedja Gud om råd och upplysning, huru hon rätt skulle besegra sin mans begär till dryckenstapen, så hade hon säkerligen lyckats att bereda både sig sjelf och honom en waraktigare sällhet, men nu kände hon endast sin harm, och med denna kunde hon intet verka.

Madam Möller, så hette numera Hanna, satt med armbågarna på knäna och ansigtet i händerna, stirrande på elden, wid hwilken Lena långsamt rörde sig, för att laga sin fars qwällsward. Tunga steg hördes; en groflemmad man öppnade dörren och inträdde.

„Du, så kallt här är i qwäll“, woro de ord, som i stället för en wänlig helsning yttrades, och vidare: „Om, jag är hungrig som en warg, är maten färdig? Se der är den ju“, tillade han, i det han såg åt bordet, „det war präktigt.“

Han satte sig genast till bords, och det framsatta smakade så wäl, att han icke gaf

sig tid att se, huruwida Lena åt något eller ej. Flickan deltog emellertid icke i måltiden, utan kröp ihop i ett hörn och syntes mycket sömnig.

Sin wana trogen steg fadren efter måltiden upp och gick till krogen. Lena satte undan det öfwerblifna och gick derefter till fångs. Hennes bädd bestod af en hård madrass, samt ett tunnt täcke. Hon kände sig så trött, att det war liksom hwarje lem wärkte. Någon sömn kom ej på länge i hennes ögon, ty en swår hosta oroade henne. Ghuru det war ganska sent, då fadren återkom, war flickan ännu waken. Han stadnade och lysnade, ty tätta snyftningar omwexlade med en skräll hosta. Detta rörde faderns hjerta, och han frågade helt tyft madam Möller, hwad som fattades Lena.

„Om Roberg någonsin höll sig hemma och wore nykter, skulle han snart märka, att hans flicka hade samma sjukdom som hustrun hans, och att hon behöfde skötsel, stillhet och bättre föda samt warmare kläder; men sådana äro karlarne, de bara tänka på sig sjelwa och fråga ej efter nå-

gonting annat än krogen.“ Roberg såg ond ut, men teg.

2 kapitlet.

Följande morgon tog fadren Lena fram till fönstret och betraktade henne med uppmärksamhet. Han häfwade; hon war så lik sin mor under det sista året hon lefde.

„Barn, hwarföre grät du i går qwäll?“

„Sag frös och hostan war så retsam, att jag icke kunde somna, oaktadt jag war mycket trött och sömnig.“

Fadren såg betänkligt på dottern, men sade ingenting.

För första gången föll det honom in, att den ständiga ensamheten werkade ofördelaktigt på flickans helsa, och att hon war alltför ung och klen för det arbete, hon hade sig ålagdt inomhus; han suckade och tänkte med saknad på sin goda fromma hustru, samt på det löfte han gifwit henne, att om hon dog före honom, så skulle han

åtminstone då fly den för hemmets frid så störande krogen och taga väl vara på den lilla späda, swaga Lena.

Samwetet förebrådde honom nu, att han genom sina krogbesök war urständfatt att skaffa sitt klena barn den närande föda, hon så väl behöfde, samt att han, genom sin bortawaro, öfwerlemnade henne alltför mycket åt ensamheten. Han gick dock som wanligt på sitt arbete, men hela dagen tynde han en besynnerlig oro inom sig.

Det snöade mycket på förmiddagen, och Lena fann äfwen nu ett stort nöje uti att betrakta de mjuka, hwita flingorna. Åter började hon grubbla öfwer de wackra orden ur Bibeln, hwilka hon aldrig kunde glömma.

Denna afton, då fadern ätit, drog han sin stol fram till spisel, tog sliktan i knäet och sade, att hon skulle få följa med till gjuteriet, när det blef mindre kallt, samt började berätta om de många stora maskiner och andra saker, som der förfärdigades. Lenas ansigte strålade af förtjusning, och glädjen förlånade åt hennes utseende ett för fadern ganska lugnande sken af lif och helsa.

I detsamma öppnades dörren, och en grof röst frågade:

„Nå, Jakob, är du inte färdig att gå med mig?“

Roberts beslut wacklade, och twelande svarade han:

„Jag tror inte jag bryr mig om att gå ut mera i qwäll.“

Lena kröp ner på golfwet, men betraktade ifrigt sin far.

„Hwad skall du göra hemma, så rustigt och otrefligt som här är?“

„Jngenting, jag bara tänkte att inte gå ut alla aftnar.“

„Dumheter, hwad kommer åt dig; war treflig som wanligt; jag har inte lust att stå här längre.“

Jakob såg obeflutsam ut, och Lena fattade hans stora hand och tryckte den under tyfnad hårdt emellan sina begge små händer, liksom wille hon hålla fadren qwar i hemmet.

„Nå, kommer du? — Ja eller nej?“

Roberts skändes att säga nej; han drog sin hand ur Lenas och gick mot dörren.

Der wände han sig ofritwilligt om och såg sin lilla flicka stå ensam och sorgsen wid spiseln.

„Hör nu, Henrik, jag tycker, att det är synd om flickan, som är så mycket ensam“, sade Jakob.

„Inte annat? — du kan ju taga henne med till mitt hem; min hustru och barn kunna se om henne. Men skynda dig bara, wi ha' redan fölat länge nog.“

„Lena, tag wäl på dig och kom med mig“, sade fadern. Barnet hade icke mycket varmt att kläda sig med, och hufwudklädet samt kostan woro snart påsatta. Hon war för- tjust öfwer tillåtelsen att följa med sin far, ehuru aftonen war bistert kall, och en hård isförpa betäckte snön, som knastrade under fötterna. Blåsten trängde twärtigenom Lenas kläder, och hennes tänder skallrade i munnen; karlarne gingo så fort, att den lilla flickan hade swårt att följa dem. Der- till började hostan plåga henne, så att det war nära, att hon hade måst bedja att få wända om hem igen; men fadern stadnade i det samma, lyfte henne upp på sina ar-

mar och bar henne den öfriga delen af wägen.

„Här äro wi framme“, sade Henrik Hagman och knackade på dörren, som öppnades af en snygg wänlig qwinna, som i den samma wisade sig.

„Maria lilla, behåll Robergs lilla flicka hos dig och barnen, tills wi komma till- baka“, sade Henrik till sin hustru.

„Stackars barn, så kall hon är, kom för all del fram till elden.“ Lena swarade ej, utan bara hostade.

„Stackars liten, hon har ingen moder, som ser om henne“, tänkte den medlidssamma qwinnan och kyste Lena på den lilla magra kinden.

Hennes små barn kröpo nu fram för att se den främmande, och modern frågade, om de icke wille leka med den lilla flickan; men Lena gjorde ingen min deraf, ty hon wisste icke, huru man skulle leka, och satt derför helst och såg på de lekande barnen; dock fäste hon sin mesta uppmärksamhet wid madam Hagmans äldsta dotters rörelser. Som det war lördagsafton, hade man mycket

att laga i ordning till söndagen. Rummet var stort och tarfligt möbleradt, men likväl sågo de hwitrappade wäggarne, prydda af en och annan biblisk tafsla, samt de snygga, bastanta möblerna, mycket trefliga ut wid skenet af den stora brasan.

„Det är märkwärdigt, att den, som har ett sådant hem som detta, kan wara bedröfwad“, tänkte Lena, som tydligt märkte madam Hagmans bekymrade utseende. Denna war nemligen en from qwinna. Hon wisste mycket wäl, hwart hennes man gick och hwad det skulle blifwa af, om han allt framgent förde ett för allt högre liknöjdt lif. När de gifte sig, war hon sjelf likadan, men äldsta barnet dog, och då, när moderns hjerta war betungadt af sorg, kom ett wänligt fruntimmer och talade bönnens och sanningens ord till det öppnade hjertat; hon fick nu lära sig att tacka Gud för denna sin själs bedröfwelse. Hennes största sorg för närwarande war, att mannen icke tyktes bry sig om att söka Herren. Han war wäl en öm make och god far, men alltför mycket road af att i glada kamraters säll-

skap taga sig några glas, och följden kunde icke blifwa god.

När arbetet war slutadt, tog modern och lade de små. Sofia, den äldsta dottern, kom och satte sig hos Lena. Det war fem års skillnad i deras ålder, men Sofia lyckades, det oaktadt, snart winna sin nya wäns förtroende. Hon blef mycket förwånad att höra, det Lena aldrig lekte med någon, samt aldrig warit i någon skola eller fått lära sig läsa.

„Hwad gör du då, dag ut och dag in?“ frågade Sofia.

„Jag wet just inte; men dagen går. Jag hjälper madam Möller att bära wed och watten — så tänder jag upp elden och kokar litet — och så sitter jag och tänker. Jag har också en god vän, som fångar och säljer foglar; det är så roligt att wara inne hos honom, ty wi sköta om de små kräken och höra på, huru de sjunga . . .“

„Om du nu är tyst“, afbröt henne Sofia, „så skall du få höra, huru jag läser öfwer min bibellera för söndagsskolan.“ Hon gick efter boken och satte sig wid elden,

lade handen öfwer sidan och läste upp verserna flera gånger utantill.

„Om hon kunde säga mig, huru den der versen war“, tänkte Lena. „Sofia“, sade hon högt, „wet du något i Bibeln, som handlar om snön?“

„Nej, minnsann, jag det mins, just nu.“

„So, det finns något, ty jag har för länge sedan hört något derom ur Bibeln, men jag har nu glömt det.“

„Wänta, Lena, kanste det war något om änglarnes kläder, de äro hwita som snö. Men, nej, det kan det icke wara; jag tror det står något derom i Davids Psalmer. Sag skall fråga mamma, jag tror, att hon kan hela Bibeln utantill, ty jag får ej reda på de orden“, och dermed wände hon sig till modern, som i det samma inträdde:

„Mamma, Lena will weta, hwar de orden stå: 'hwit som snö', eller något ditåt, jag wet det inte.“

„Jag tror det är i femtiondeförsta Psalmen.“

„Tack, mamma. Ja, se här är det verkligen.“

„Ack, läs den för mig“, bad Lena sorgset.

Sofia gjorde så, och Lena hörde på med spänd uppmärksamhet; när hon slutat, sade Lena estertänksamt:

„Men jag wet ändå icke riktigt, hwad det betyder: 'Twå mig, att jag må snöhwit warda'. Hwem sade så?“

„David, Israels konung“, upplyste Sofia.

„Hwad wille då David egentligen?“

„Han wille hafwa bort sina synder, som woro blodröda, och få sitt hjerta hwitt som snö. Är det inte så, mamma?“

„So wisst, barn“, swarade henne modern.

„Men“, frågade Lena widare, „huru kunde hans synder blifwa borttwätade?“

„Wet du icke, hwem som dog för dig? Hwem som tog bort allas synder?“ frågade madam Sagman under det hon medlidssamt betraktade Lena.

„So, mormor sade för länge, länge sedan, att det war Jesus, som tog bort synderna.“

„Nåväl; Bibeln säger, att Jesu Kristi blod renar oss från alla våra synder. Han

utgjöt sitt blod för oss syndare, och om wi wilja blifwa renade, så twår Han våra hjertan hwita, så att wi kunna komma in i Guds rike."

Lena tycktes insuga hwarje ord och wille fråga mera, men i detsamma öppnades dörren och de båda männen inträdde. Robergs purpurroda ansigte och ostadiga gång utwisade alltför tydligt, huru aftonen blifwit använd, och madam Hagman såg bekymrad bort i wrån, der Lena satt.

"Är det ej bäst, att hon stadnar hos oss i natt?" sade hon högt. "Hennes hosta är stygg och natten kall."

§ Robergs dåwarande finnesförfattning tälde han icke minsta inwändning, utan wille hafwa Lena med sig. Sofia tog affked af sin lilla vän och lofwade att med det första helsa på henne. Förtröstande på faderns ledning, lade hon sin hand i hans. Nu blef hon icke buren, utan ostadigt förb fram genom de mörka gatorna; wägen syntes mycket lång, men hon glömde både fölb och trötthet för den nya stora tanken, som tagit hennes hjerta i besittning: "två mig,

att jag må snöhwit warda", hwilken hon saktat upprepade.

3 Kapitlet.

Söndagen kom med sin korta hwila för den folkuppsyllda staden. Det war en lycklig dag för Hagmans; hwilan smakade så godt efter de sex arbetsdagarnes släp, men ändå skönare war det att få lysna till det ewiga lifwets ord, som förkunnades, och att deltaga i loffångerna och bönera.

När Sofia klädde sig på morgonen, undrade hon, huru man skulle tillbringa söndagen hos Robergs, om den användes lika som alla andra dagar. Hon tyckte, att det war mycket synd om Lena, och hade, alltsedan hon för en wecka sedan varit hos henne, inneslutit henne i sina morgon- och aftonböner.

Tidigt på söndagsmorgonen gingo Hagmans barn i söndagskolan, der de så wäl för sina tarfliga men rena kläder, som och för sitt anständiga uppförande, fäste upp-

märksamhet bland sina många i smulfiga och trasiga kläder der uppträdande kamrater, hwilkas föräldrar af wårdslöshet icke tycktes bekymra sig om sin pligt att så wårda och fostra sina barn, att de tidigt wände sig wid renlighet och ett städadt wäsende.

Sofia höll sin yngste bror wid handen; hon försökte, under wägen till skolan, att fästa hans uppmärksamhet på hwad han der hade att uträtta, samt lät honom stundom upprepa den bibelvers, som han föregående söndag fått sig anbefalld att kunna. Dagens förklaring wände sig kring den lilla Judiska tjensteflickan hos Naaman af Syrien. Lärarinnan talade allwarligt om de tillfällen, wi alla hafwa att göra godt och wara nyttiga för andra, samt att vår pligt isynnerhet bör wara, att söka leda hwarandra till lifwets watten. Ingen är för ung att blifwa använd i Guds tjenst, och det högsta arbetet är, att sprida kunskapen om Hans namn, samt wäcka kärlek till Honom i andras hjertan.

Sofia lade järskildt märke till dessa ord. Hon tänkte på den lilla flickan, som

kände så litet till Gud och Hans Son, och hon beslöt derföre att på eftermiddagen lära henne litet mera härom.

Då de andra barnen gjorde sig i ordning att följa sin far på en spatsergång utom staden, hwilket war deras största nöje, sade Sofia till sin mor:

„Mamma, jag will gå och se om Lena.“

„Det tycker hon nog om, den lilla stackarn, men då måste du ju afstå från att gå med din far.“

Modern gaf gerna sitt bifall till denna dotterns begäran, synnerligast som hon deri såg en stor uppoffring för lilla Lenas skull, alldenstund hon wistte, huru kär Sofia höll sin far, samt huru roligt hon hade, då hon om söndagarne tillsammans med systkonen fick göra en liten spatsergång med honom, något som aldrig kunde komma i fråga på hwardagarne, emedan arbetet då upptog honom från tidigt om morgonen till sent på qvällen, hwarefter han gerna begaf sig på någon frog, för att dricka ett glas med sina wänner. Om hwardagarne behöfdes flickan desutom så wäl i hemmet, för

att hjälpa till med det lilla hon kunde, ty utan modrens flit och omtänka samt dottrens beredwillighet att hjälpa henne, hade icke Hagmans hem haft det utseende af renlighet och ordning, som det nu hade. Barnen woro dertill hela och rena, och lilla Sofia, som bidrog dertill, war äfwen den, som lärde dem deras lexor.

Sofia tog sin Bibel under armen och gick till lilla Lena, innan de andra hunnit kläda sig. Det kostade nog en liten strid, men modern, som såg den, bad, att Gud måtte wälsigna barnets företag.

Kommen till den gata, der Lena bodde, gick Sofia och letade efter huset, då Roberg mötte henne med pipan i munnen och ifklädd sin hwardagsdrägt, för att begifwa sig ut.

„Nå, det war då roligt, du ämnar dig wäl till slickan min, kan jag tro; hon har undrat så mycket, om du skulle helsa på henne i dag. War nu snäll och stanna länge hos henne, ty jag skall gå bort på några timmar“, tillade Roberg, helt förnöjd.

Sofia nickade och gick in.

„Så glad jag är öfwer att få se dig“,

sade Lena och kom sin wän till mötes. „Jag längtade så mycket efter dig.“

„Här är en wän till“, sade Sofia och tog fram Bibeln. „Jag will läsa en hel mängd kapitel för dig i eftermiddag.“

Lenas ansigte, wanligtvis så blekt, purprades af glädje.

„Ack, läs om igen det der om David; jag tyckte det war så skönt att höra, huru han bad att bli hwit som snö.“

Sofia satte sig wid fönstret och genomläste Davids femtiondeförsta psalm. Lena omtalade, att de orden hade ljudit i hennes öron på hemvägen samt hela qwällen, allt sedan hon hörde Sofia läsa dem. Hon undrade, om hennes hjerta kunde blifwa lika hwitt som Davids, ty hon önskade det så innerligt.

„Wist kan det bli det, Lena lilla, om du ber Gud derom.“

„Gär mig, Sofia, jag kan icke bedja.“

„Är det möjligt? Har ingen lärt dig det!“

„Nej, icke på länge; förr kunde jag bedja, men nu har jag glömt det; ty sedan mor-mor dog, bryr ingen sig om att höra på

mig. Far är fällan hemma, och när ingen hör på mig, kan jag väl icke bedja?"

"Det kan du. Gud hör dig, det behöfs icke, att någon annan hör på dig."

"Men hvad skall jag säga? Jag wet ingenting, som passar."

Sofia förklarade nu, att Gud blott ser till hjertat; att Han är stor och helig, men god och öm, samt älskar alla människor, isynnerhet små barn, som förtrösta på honom, och att hon borde bedja alla dagar, att Herren wille förlåta hennes synder för Jesu Kristi skull.

"Kan jag äfwen få säga: Twå mig, att jag må snöhwit warda?"

"Ja, det får du wisst. Will du, skola wi nu bedja tillsammans?"

Lena jakade gladt, och de begge barnen knäböjde. Sofia bad högt, ensaldigt och förtröstanfullt, och Lena instämde med allwar och gladt hjerta i hennes böner. När Sofia tystnade, frågade Lena:

"Tror du nu jäkert, att Gud hört oss?"

"Ja, Lena, Han skall gifwa oss allt hvad wi bedt om."

Ett uttryck af ljuf frid spred sig öfwer Lenas ansigte; den gode Herden hade sökt och funnit ett litet lam, som Han snart ämnade bära hem till färahuset. Hon bad att få höra mera ur Bibeln, och wid berättelsen om Jesu lidande och död strömmade tårarne ur hennes ögon. Hon kunde knappt uthärda att lyssna till beskrifningen om korsfästelsen; men när Sofia kom till uppståndelsen och himmelsfärden, bles hon åter innerligt glad. Emellanåt afbröt hon läsningen med sina frågor, och innan barnen anade, hade vinterastonen inbrutit.

"Jag måste nu gå hem, lilla Lena; men will du höra en liten sång desförinnan, så will jag sjunga en sådan, som är mycket omtyckt i söndagskolan?"

"Ack, ja, det wore så roligt."

Och Sofia sjöng med klar röst:

Den sköna ängen *).

Jag wet en äng, så frisk och grön,
Der morgondaggen strålar stön,

*). No 6 i andra häftet af Andeliga Sånger för barn af B. C.

Och Sarons lilja utan fläck
 Står wid den klara wattungäck
 Och bugar för en himmelsk wind
 Sin ostuldshwita kind.

Der ila lam i morgonstund,
 Att finna bet' på daggig grund,
 En snöhwit dufwa sänker sig
 Till dem, uppå den stilla stig,
 Och Herden sjelf framför dem går,
 De följa i hans spår.

Och fikonsträd och oljeträd,
 Der stå bland fält med gyllne säd.
 Der rodna bästa druswors bär,
 Och mjölk och honung flyta der.
 Ja, wid hwart steg på ängen ser
 Jag under mer och mer.

Och se, den underföna lund,
 Är plantad på en klippas grund,
 Som aldrig, aldrig bäfwa skall,
 Om hafwet än bröt in med swall.
 Om jord och himmel än förgå,
 Skall hon för ewigt stå.

Guds Ord den stöna ängen är,
 Hans trogna äro lammen der;
 Och Herden, klippan, på hvars grund
 Står fast det ewiga förbund,
 Är du och din rättfärdighet,
 Guds Son, i ewighet."

Efter sångens slut spred sig ett lyckligt
 leende öfwer Lenas drag. Sofia tog nu
 affked och lofwade att snart komma igen.

Den lilla sången hade haft ännu en
 åhörarinna uti madam Möller, som satt i
 kammaren innanför. Den hade väckt bättre
 känslor och glada minnen i hennes hjäl;
 ty det war en tid, då hon, såsom ett snällt
 söndagsskolebarn, mången stilla söndagsafton
 sjungit för sina föräldrar. Hon lutade
 omedwetet hufwudet i handen och grät bit-
 text, wid tanken på det förslutna.

4 Kapitlet.

Wi wilja nu titta in i fågelsångarens
 lilla mörka rum, midt öfwer gatan. Han
 satt som wanligt uti kakelugnsrån i den
 gamla ländstolen; men mot wanligheten
 hwilade pipan oröft på knäet, och han såg
 olycklig och lidande ut. Ingen under heller,
 ty gubben led af gikt; hans nätter woro
 sömnlösa, hans dagar plågfulla. Lenas

frågor framstodo för honom med dubbelt eftertryck.

Troligen hade han icke många månader qwar af sin lefnad, ty blef kölden ihållande, ökades sjukdomen och krafterna woro ringa. Stackars gubbe, han war så ängslig; tänk, om han och Lena finge följas åt. Men war det då så säkert, att han war på rätta vägen; ty han gief aldrig i kyrkan, och det brukade Lena ej heller göra, utan de tillbringade wanligtvis sina söndagar tillsammans. Men hela denna söndag hade hon ej syntts till; ty Koberg hade varit hemma hos Lena, i stället för att gå ute hela förmiddagen, och sedan hade Sofia kommit. Gubben längtade efter sin lilla vän, som han fruktade war sjuk, och hade ej giften så ansatt honom, skulle han säkerligen linakat öfver gatan för att höra, huru det stod till med henne. Tyft och sorgsen, sjuk och orolig satt den gamle i den mörka qvällen, då en liten gestalt, sedan länge kär och wälbekant, plötsligt wifade sig i dörren. Lena kröp upp i hans knä, och Märten märkte straxt, att det eljest tyfta

barnet nu undergått en fullständig förändring. Hon tog hans händer i sina, blickade gladt in i hans ögon, och ord flödade från hennes läppar; hela den underbara historien om Jesus upprepades till dess hufwudsakliga innehåll för gubben, som stundom lät höra ett undrande utrop, och lyssnade med owanligt spändt intresse till hwarje ord.

„Nu Märten“, tillade hon nästan andlös af det myckna talandet, „wet jag, hwad som menas med att wara hwit som snö; det är, när hjertat blifwit renadt i det blod, som flöt från Jesu sår, då först passas man i himmelen, och ser du, både jag och du få rum der, men wi få icke försumma att be Gud, så som David gjorde, ty wi hafwa också synder, lika som han.“

„Ja wisst hafwa wi det, Lena; men mina tror jag dock Gud förlåter, och dina äro wäl ej så farliga.“

„Säg inte så, Märten; du får ej komma till himmelen på det sättet, ty då skulle Gud ju icke hafwa stikat Jesus hit ned, om du och jag kunde hjälpa oss sjelfwa.“

„Wet du hwad, Lena, det ligger något uti hwad du nu säger, som jag icke tänkt på förr, och det må dock wara huru som helst, så blir jag nog inte länge här; måtte jag då komma in i Guds rike, såsom en fattig syndare, efter du säger, att det är wilkoret, ty har jag inte gjort något uppsätligt ondt, så har jag ej heller gjort något godt; det kostar således ej på att säga, att jag är nöjd med den lön jag får, såsom arbetarne i elfte tinman woro.“

„Wi så kanste följäs åt hem till Gud, Märten; du är gammal och orkar derföre ej lefwa, och jag är ung, men mitt hjerta är gammalt, och så kunna wi wara jennåriga; jag wet ej, huru det kommer sig att jag ofta tycker mig ej orka lefwa.“

Lena thystnade och lutade sitt matta hufwud mot gubbens bröst, och der sutto de, omfamnande hwarandra, desfa två, öfwer hwilka grafwen redan kastat sin skugga, hwilka wandrat genom lifwet på en törnbeströdd stig, men nu wid desfs slut tyckte sig börja skymta ett ljus, skönare än något de hittills kunnat tänka sig på jorden.

Thystnaden afbröts plötsligt af dörens knarrande ljud; den öppnades af Roberg, som med hög röst ropade:

„Lena! är du här, barn.“

Flickan sprang mot sin far, gladt öfverraskad, ty det hade aldrig förr händt, att han uppsökt henne, eller återwändt till hemmet wid denna tidiga tinna på aftonen. Han lyfte henne upp och bar henne öfwer gatan.

„Det är så kallt och blåsigt i qväll; du får aldrig mera wara ute så sent, Lena, ty då blir du sjuk, och jag will inte mista min lilla flicka.“

Barnet swarade med en förwånad blick, ty hon kände knappt igen sin far.

Wintern skred framåt, och Roberg gief med Lena till en god och skicklig doktor. Han undersökte hennes bröst, skakade på hufwudet och frågade, af hwad sjukdom modern hade dött, samt sade halshögt, då han ersor, att hon dött i lungrot:

„Jag kunde just tro det.“ Högt tillade han: „Du skall så slippa några medikamenter, ty de hjelpa dig inte, men gör allt hwad

du will, muntra dig så mycket du kan; här har du recept på ett plåster för hållet och något godt att taga in om natten, när hostan blir för swår, Gud ware med dig lilla barn!"

Madam Hagman, som också war med, förstod ganska wäl doktors mening, men wille ej tala derom hwarken med fadern eller Sofia; det war ej swårt att förutse, emad som förestod Lena, oaktadt hon sjelf ingenting lät märka, utan tycktes wara rätt glad och sade sig till och med wara mycket lycklig. Fadern war nu mer hemma om aftnarna, ty han hade gått in i en nykterhetsförening. De besparingar, som derigenom uppstod, användes nu till warmare kläder, en god mjuk säng och mera passande föda åt lilla Lena, som njöt så innerligt af hwarje småsak fadern hemförde. Roberg insåg snart, huru mycket bättre det war att se dottern glad och nöjd, än att dränka sina tillgångar och sitt medwetande i berusande drycker.

Så fort mörkret inbröt, somnade Lena wanligen; men när fadern kom hem, war

hon alltid färdig att tala litet med honom; ofta därades han af denna stenbara liflighet och började hoppas på wärens goda medwerkkan till ett bättre. Sofia war en slitig gäst hos dem; hon hade Bibeln med och läste wanligen högt derur, det ena kapitlet efter det andra, och sjöng sina små sånger. Ibland talade slicitorna om hwad de läst, hwarunder Lenas tankar wittnade om en owanlig djuphet och god uppfattning. Hon wille nödwändigt sjelf lära sig läsa, och både Sofia och fadern hjelper henne dermed; det gick också förwånande lätt, ty hela hennes hjerta war med i underwisingen. Så snart hon war ensam, war det hennes fröjd att med mormors stora Bibel framför sig stafwa igenom, hwad hon sednast läst tillsammans med Sofia. Alla swårare ord gömdes, tills Sofia kom; hon fick äfwen, så godt hon förstod, förklara bethdelsen af det lästa. Obeskrifligt lycklig war Lena den dagen, då hon kunde hjälpligt läsa ett kapitel, och skyndade öfwer gatan till gamle Märten Grön, för att låta honom höra det. Umgänget dem emellan

blef allt ljusligare; gubben låg nu för det mesta till sängs, och Lena blef mera än någonsin ljuset i hans boning; alla twifwel och dunkelheter svingrades för gubben af barnets enkla klara tro.

„Wi skola följas åt, hem till Gud, Mårten;“ sade hon alltid, „war inte rädd du, döden är ej farlig, ty Jesus är ju uppståndelsen och lifwet.“

Lenas helha, som en tid tycktes vara bethdligt bättre, ingaf nu ett godt hopp om, att hon skulle få lefwa. Hon följde med Hagmans till både kyrkan och söndagskolan, och dessa dagar woro icke många, men de skänkte hennes lif en högre sällhet, än hon någonsin förr anat. Andtligen bad hon sin far att gå med. „Jag orkar bättre, om pappa är med“, sade hon. Fadern bewektes genast att följa, ehuru årtal förgått, sedan han inträdt inom en kyrkodörr. När flickan icke mera orkade gå till kyrkan och fadern wille stanna hemma, blef hon så bedröfwad, att detta war skäl nog för honom att hwarje söndag öfwerwara gudstjensten.

5 Kapitlet.

En söndagsmorgon satt Lena med Bibeln på knäet och lyssnade till klockornas ljud. När de tystnat, suckade hon, ty i dag orkade hon ej gå i kyrkan. Hon började sedan sjunga en af sina älsflingslånger, som Sofia hade lärt henne:

Jag hwilar inwid Jesus,
Min själ ock finner tröst;
Hans högra hand mig håller,
Jag lutar till hans bröst;
Det dyra namnet Jesus,
Guds Lam Zimmanuel,
Som doft på wärens windar,
Omflägar det min själ.

Madam Möller gick och slyslade i rummet; hon war klädd för att gå ut, men ej till kyrkan, utan på besök till bekanta, såsom hennes wana war nu för tiden. Orden anflogo äfwen denna gång en länge förstummad sträng i hennes själ. „D!“ tänkte hon, „äfwen jag har en gång haft min glädje och min tröst i Jesus, och nu behöfde jag den bättre än någonsin; då hade jag

mycket annat, som glädde och fröjdade mig, nu deremot kan jag kallas tröst- och glädjelös." Lena tystnade och betraktade madam Möller; slutligen sade hon:

„Hanna, säg, hvarföre går du aldrig i kyrkan?"

„Emedan jag är för eländig; det war en tid, då jag aldrig försummade kyrkogången, men då war jag lycklig. Jag gitter ej tänka på den tiden, och derföre stannar jag hellre hemma."

„Men, Hanna, i kyrkan bedja de ju för alla eländiga, bedröfwade och bekymrade; jag tycker du skulle ha godt deraf. Gör mig till wiljes och gå i dag, bara i dag."

Lenas allwarliga, nästan sorgsna ton förwånade madam Möller.

„Ja, jag skall gå", sade hon slutligen, „kanst du göra mig någon nytta."

„Det är säkert; jag skall be Gud för dig, medan du är i kyrkan", sade barnet ifrigt.

Madam Möller såg på sina kläder och sade suckande:

„Ack! hwem kunde wäl tro, att jag en dag skulle gå i kyrkan med sådana kläder

som dessa? Det gör wisserligen ingenting, ty ingen, som sett mig förr, ser mig nu, och det är min enda tröst; jag är lit tusende här i denna stora fattiga skara."

Med ett hopplöst utseende lemnade hon hemmet. Lena föll på knä och bad Gud för den stackars Hanna.

Denna gick ändå ej i den närmaste kyrkan, ty hon wille ej träffa någon af sina bekanta, utan till en från hennes boning långt afsläpjen, dit hon anlände så tidigt, att högst få platser ännu woro upptagna. Hanna tog plats i en bänk wid dörren; allt war så tyst och högtidligt, att hon nästan blef wemodig till sinnes. Det föreföll henne, som om den Gud, hon så länge flytt, nu stod wredgad framför henne; hon wille stå upp och fly, men tycktes quarsällnen af en osynlig makt. Ljusware minnen wakenade, och hon erinrade sig, då hon stod i den lilla landtkyrkan och hörde den gamle hwithårige kyrkoherdens förmaningar, dem hon för längesedan hade glömt; hon kom ihåg sina kära föräldrar, som hon snart sagt flydde ifrån, ty hennes giftermål

liknade mer en flykt än en glädjefest. Församlingen började fylla det stora templet, men Hanna märkte det knappt; hon såg ej upp, förvån orgelnus toner afbröto hennes sorgsna tankar, och gudstjensten, med sina wälfända böner, begynte. Huru slagen kände sig ej den stackars qwinnan, kring hvars hjerta åren bildat en hård skorpa, då syndabekännelsen lästes. Alltefter som gudstjensten framskred, weknade hennes sinne, och när predikanten uppsteg på predikstolen och läste texten, som lydde: „Det står Guds folk en rolighet tillbaka;“ då lysnade hon med hela sin själ till salighetens budskap. Orden woro allwarliga och innerliga; de fröjdade månet hjerta i denna församling, hvars flesta medlemmar utgjordes af arbets- och sjöfolk, menniskor, för hwilka lifwet icke war någon rolighet, någon hwila, utan endast strid med brist och nöd. Dessa hjertan lystades genom tron öfwer allt omkring dem emot den sköna dag, då Herren skall bjuda sina barn att gå in i det rike, som dem tillredt är sedan werldens begynnelse. Der skall ingen kämpa eller

arbeta sig trött, utan hwilan skall wara ett ljust arbete och arbetet en werksam hwila.

Hanna gick hem. Hon såde ingenting till Lena, men hennes ögon woro röda af gråt. Hela weckan war hon owanligt stilla och tyfslåten, samt wida mindre retlig än förut. Hon war äfwen wänligare mot flickan, samt bad henne i skymningen sjunga sina sånger, och när Lena war trött, tog madam Möller Bibeln och läste högt derur. Söndag efter söndag gick hon till samma kyrka; till och med wandringen dit gjorde henne godt, och utsigten från berget, på hvars plåtå kyrkan war byggd, talade upplifwande till detta sinne, som började blifwa så öppet för det sköna och upphöjda, att det, som förr kändes tryckande, nu lifwade det samma.

Allt efter som den lilla sjuka Lena blef swagare, blef Hanna ömmare emot henne. Detta war en ny källa till glädje och tacksamhet för flickan, som ju mer hon nalkades sin resas mål, syntes instämma i Davids ord: „Lofwa Herren, min själ, och förgät icke, hwad godt, Han dig gjort hafwer.“

Hennes lif war uppfylldt af tacksamhet och lof, hennes mun talade fällan om annat än det goda, som Herren bewisade henne.

6 Kapitlet.

Den långa, kalla vintern hade flytt, och våren med sina milda slägtar lifvade åter naturen. Solen gaf nytt lif åt allt, men icke åt lilla Lena, som tycktes blifwa mer och mer skugglik. Hennes ansigte antog ett sken af frid, för hvilken det hittills varit främmande. Sofia hade skänkt henne en geranium med små röda och hvita, väl-luktande blommor, och Märten en guldgul kanariesägel i en gammal rödmålad bur. Dessa skatter woro en outtömlig glädjekälla för den sjuka flickan. Su bättre hon lärde läsa, ju flitigare besökte hon Märten, och då hostan icke hindrade henne, kunde Lena läsa mången timma för sin gamle vän.

Både Lena och Märten hade fått en ny vän uti den gamle predikanten, som madam

Möller tyckte så mycket om att höra; han förklarade tydligare salighetens väg både för gubben och barnet, hvilka aldrig tröttnade wid att höra honom. Som Märten ej mera orkade gå omkring med sina säglar, sålde han dem under hand i hemmet och erhöll derigenom så mycket, att han kunde bestrida sina små utgifter för den korta tid, han hade qwar i lifwet. Således uppfyllde Herren hans innerliga önskan, att icke behöfwa ligga någon menniska till last och minst af allt behöfwa intagas på försörjningen.

Jakob Roberg satt en wacker Aprilafton med sin dotter i knäet. Hennes hufvud hvilade mot hans axel och hennes händer lågo hopknäppta, under det ögonen följde faderns minsta rörelse, medan han läste sin tidning. När han slutat läsningen och lagt tidningen ifrån sig, sade hon sakta:

„Pappa, är det för mörkt att se mera?“

„Nej, icke om man sätter sig wid fönstret.“

„Nej, läs då någonting för mig.“

„Swad will du jag skall läsa, mitt barn?“

„Någonting ur Bibeln, pappa“, sade hon och sträckte sig efter boken, som låg på byrån nära bredvid dem.

„Hvar skall jag slå upp, Lena?“ frågade fadern och tog boken af henne.

„Se här, det passar bra, Joh. Ev. 14 kap.“ — Lena visste nemligen, att fadern icke var så bekant med Bibeln, att han kunde slå upp de ställen, hon önskade, och därför gjorde hon det. Fadern började och barnet satt stilla med slutna ögon och tycktes slumra; men då kapitlet var slut, wände hon på bladen och pekade på Joh. Upp. 7 kap. „Uck se, detta, från den nionde versen, wille jag också gerna höra.“

Roberts röst darrade under läsningen. „Är det nog nu Lena“, frågade han sakta.

„Ja tack, tack pappa!“

Våda tego en stund. Sedan stynnningen fullständigt inbrutit och man ej mera kunde skönja hvarandras anletsdrag, sade Lena med låg röst: „Pappa, jag tror, att jag snart får komma dit.“

„Hwärt?“ frågade Roberts, liksom förstod han ej hennes antydning.

„Till den stora skaran af alla släkter och folk och tungomål, som stå för Lammet i vida hvita kläder och palmer i händerna.“ Lena såg härvid drömmande mot en liten fläck på himlahwalswet, der en gyllene sky just nu drog framåt. Skorfstenarne och de höga taken skynde snart bort den ilande skyn, och då den var försvunnen, tillade hon: „De skola intet mer hungra eller törsta, icke heller skall solen falla på dem, icke heller någon hetta, ty Lammet, som midt i stolen är, skall regera dem och leda dem till lefwande wattukällor, och Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon.“

Fadern wägade ej tala, stora tårar runno utför hans kinder, och owijs om huruvida flickan somnat, rörde han sig ej ur stället, för att icke störa henne. Slutligen klingade som en ton ur hans hjerta orden: „Du blir mycket ensam!“

„Ja, mycket ensam“, swarade han och tryckte barnet tätt intill sig.

„Pappa, du får lof att komma till mig efteråt“, ropade hon med ifrig och temligen stark röst.

„Om jag icke är för dålig, Lena; jag tror inte jag passfar der.“

„Tala inte så, pappa; Gud kan göra dig hwit, hwit som snö, om du bara ber till Honom; jag har gjort det, och Han hörde mig samt förlät mig alla mina synder; Han will säkert afwen höra dig. Jag skall lära dig min bön: „twå mig, att jag må snö-hwit warda.“ Sedan tillade hon med glad och förtröstansfull röst: „Jag wet, du kommer till Gud i himmelen, jag har så ofta bedt Honom derom.“

Robergs hjerta war uppfylldt af smärta, han kunde inte swara, men ur djupet af detta hjerta uppsteg till nådathronen denna bönesuck: „Herre, förbarma dig öfwer mig!“

Lilla Lena lemnade ej mera sin säng, hon tycktes ej lida, men klagade öfwer en oupphörlig wanmakt. Hanna Möller lemnade henne fällan, utan war hos henne både dag och natt. Nu började hon att sjunga de sånger hon lärt, den tiden då hon sjelf gick i söndagskolan. Under många år war hon wäl bewandrad i Guds ord samt kände till gamla och nya Testamen-

tets skönaste löften, afwensom sammanhaget dem emellan. De hade icke förr lefwat i hennes eget hjerta, men nu war jordmånen beredd, och daggen ofwanifrån föll på den himmelska säden. Lena talade nu ofta med henne i full trosriksheet om det ewiga hemmet, och Hanna lärde af det döende barnet och blef såsom ett läraktigt barn. En söndagsmorgon i Maj syntes flickan bättre; hon bad att blifwa påklädd, och hennes far bar henne fram till fönstret, dit de nu flyttat hennes säng. I det han tog plats wid hennes sida, sade han:

„Jag lemnar dig ej mera Lena, inte i morgon heller, jag har sagt ifrån på giuteriet, att de ej skola wänta mig på en wecka.“

Barnet log wemodigt och sade: „Pappa, hör du klockorna?“

„Du lofwade ju att alltid gå dit, när du hör dem och ej är sjuk.“

„Ja, men inte i dag.“

„Nej, jag menar nästa söndag och sedan alla söndagar, under någon af gudstjensterna. Får jag nu Bibeln, skall jag göra märken med blyertspennan wid alla de verser, som

jag tycker bäst om, och de kapitel, jag ber dig läsa mest." Detta upptog en stor del af förmiddagen. Efter middagen kom Sofia. Innan barnen skildes åt, bad Lena Sofia, att hon skulle sjunga, och hon sjöng:

Här är möda, här är gråt,
Här man möts och skiljes åt,
Der skiljas wi ej mer.
O det blifwer saligt, saligt, saligt, saligt!
O det blifwer saligt!
Då wi aldrig skiljas mer!

Sofia kunde knappt tala för tårar, hon visste, hvarföre Lena bad henne sjunga den sången; men hon gjorde det ändå, kysste sin lilla sjuka vän och sade muntert:

"I morgon kommer jag till dig med en bundt gullwifwor och hwitfippor, jag har hört, att de skola wara utspruckna."

"Tack, kära snälla Sofia, tack!" hwistade Lena, och de skildes.

Senare på aftenen kom madam Hagman på besök. Hon såg genast, att lifwets wägor gingo satta, att den sista snart skulle lägga sig mot ewighetens strand. Roberg satt stilla i stum sorg och märkte knappt,

att någon war i rummet. Madam Hagman kysste Lena på pannan och sade:

"Du är snart hemma nu hos Jesus, lilla Lena." Flickan öppnade sina ögon och såg vänligt på den tilltalande, men tillslöt dem strax derpå och låg derefter orörlig i flera timmar. Hanna kom äfwen in. Hon betraktade länge under djup tyftnad det slumrande barnet, och, som mörkret tilltog, tände hon ljus och ställde det bakom hufwudgårdens, tog derpå flickans lilla hand mellan sina till affed och lemnade sedan fader och dotter allena.

"Pappa" sade Lena, och fadern böjde sig mot henne, "jag är så trött. Hvarföre är här mörkt, pappa, jag tycker inte om mörker?"

Roberg tog ljuset och ställde det på bordet midtför sängen. Lenas ögon woro widöppnade — men så förändrade.

"Pappa!" ropade hon ängsligt, "jag kan ej se dig, jag känner dig bara."

Fadern stod hopplös, torfande hennes fulltiga panna, under det han innerligt kysste hennes kalla händer. Åter föll hon

i sömn och tycktes drömma; hon talade om sin far, fattade hans arm och bad honom icke stanna, utan följa med henne, hon war rädd att gå ensam.

Sedan blef hennes sömn jern och lugn. Just som solen uppgick öfwer den stora stadens gator och gränder, höjde sig äfwen lilla Lenas ande på snöhwita wingar, åtföljd af himmelska ledsagare, till den stad der ingen sol behöfves, ty Jesus sjelf är Solen deri.

7 Kapitlet.

Lidigt samma morgon hade Sofia helt tyst gått upp och klädt sig, samt lemnat hemmet för att besöka sin sjuka wäninna. Under wandringen genom de öde gatorna och dystra gränderna såg hon ännu alla fönster tomma och alla portar stängda. Hon tänkte på, huru glad Lena skulle blifwa, då hon fick se blommorna, och denna tanke påskyndade hennes gång. Snart war hon

utom staden. Wackra landthus lågo i gröna trädgårdar; innanför stateten prunkade präktiga narcisser och tulpaner. „Ack, om jag hade en enda sådan att ge Lena“, tänkte hon, men det war omöjligt, och hon skyndade i stället dit, der blommor växte fritt för alla. Zfrigt plockade hon hela förklädet fullt; derefter satte sig det lilla stadsbarnet ett ögonblick wid en häck och inandades i djupa andedrag den rena, balsamiska morgonlusten. Huru len war icke denna luft i hennes lungor, mot det qwalm och de ohelsosamma dunster, hwaraf stadslusten war uppfyllt; fåglarne fjöngo muntert, gräs och blommor woro så uppfriktade och fuktade af ymnig dagg. Sofia suckade öfwer, att Gud ej ställt det så, att hennes hem låg utom staden. Men tiden gick och hon måste skynda hemåt, då hon hörde en af stadens närmaste klockor slå sex. Nu fick hon brådtom. Gatorna sågo helt anorlunda ut efter en timmas mellantid. Ändtligen stod hon flämtande wid Lenas dörr. Den war oläst. Hon gick in, ty hon wistte, att Lena brukade stå upp, då

fadern wid denna tid gick till sitt arbete. Men huru öfverraskad blef hon icke, då hon fick se Roberg sittande wid Lenas säng, med hufwudet lutadt i handen. För att icke störa, smög hon sig på tå fram till wäninnans säng, men stannade helt förlägen, då allt war så tyst och fridfullt. Hon såg förskräckt på lilla Lena och fann med ens, att hon war död. Med en tårström kastade hon sig ned bredwid henne och låg der ännu, då hennes mor kom och sökte henne. Madam Hagman, som hade anat att Sofia gått till den sjuka, skyndade dit för att hemta henne. Sedan mor och dotter bedt till Gud om en salig död, strödde de de friska blommorna i bädden, så att de bildade ett täcke öfwer den döda, öfwer hwars panna en himmelsk frid hwilade.

Sedan gingo de båda in till gamle Märten, för att omtala att hans wäninna före honom blifwit hemkallad. Wid denna sorgliga underrättelse sade den gamle blott:

„Bäst att hon somnade förut; hon hade kanske blifwit ledsen att dröja efter; det

blir wäl, på Guds makt, inte länge wi skola wara åtskiljda.“

Så war det äfwen, ty inom två dagar utandades Märten sin sista suck, i ett saligt hopp på Frälsaren, som i sin kärleks namn trofast lofwat att wara med oss in i döden och bekänna oss inför sin himmelske Fader.

Gubben och barnet begrofwos sida wid sida i en gemensam graf, och den fromme presten för rättade jordfästningen, hwarunder mången öskrymtad tår föll utför de kringståendes kinder. Der hwila de nu till uppståndelsens dag; men deras själar fröjdas i Herrrens närhet, der alla jordiska bekymmer äro utbytta mot en ewig frid.

Någon tid efter Lenas död låg madam Möller en afton waken och lyfsnade till stormens tjut; hon war bekymrad öfwer sin man, som hon wäntade hem, ty han hade icke skrifwit på länge; men nu bar hon ej längre ensam på sina bekymmer; hon förde dem fram till Jesus, och han tog af henne den tyngsta delen. Hon hade äfwen bedt honom förändra mannens hjerta och hoppades nu, att gladare dagar skulle

komma att gry i deras gemensamma lif. Denna natt såg hon honom så tydligt för sig i drömmen, att hon måste slå upp böneboken, när hon wakenade, och bedja Gud förbarma sig öfwer honom, så att han öfwergåfwe syndens väg och blefwe en sann kristen. En liten tid derefter fick hon weta, att det skepp, på hwilket Joseph war matros, fövolyckats, och att endast några man af besättningen blifwit räddade. Hon packade in sina saker och afgick med första tåg till det ställe, dit besättningen blifwit affänd.

Swäfwande mellan fruktan och hopp, led hon mycket på den långa resan. När hon äntligen kom fram, fick hon emottaga den sorgliga underrättelsen, att hennes Joseph war en af de fövolyckade. De qwarlewande kunde dock gifwa henne dyrbara underrättelser, och en af dem, som warit hans synnerliga vän, berättade, att deras kapten war en from man, som wunnit mycket inslytande öfwer folket, samt att Joseph Möller warit en af de mest gripna under de bibelstunder, kaptenen hållit under resan. Sista söndagen hade han till och

med sagt till sin vän: „jag behöfwer taga till mig dessa orden, ty jag har en känsla af, att wi icke komma hem med lifwet.“

Hans enka förjde, men tackade Gud, som gifwit hennes lif ro och hennes hjerta frid. Nu uppsökte hon sina gamla föräldrar och blef dem och hela socknen till stor hjelp och wälsignelse.

Jakob Roberg war länge djupt förkrossad, men Hagmans gjorde allt för att trösta honom. En dag förwånade han dem med den underrättelsen, att han ämnade resa till Amerika. De wille öfwertala honom att stanna, ty han hade ju, sade de, sin bergning och flere goda wänner i hemlandet, då han der skulle wara en fullkomlig främling. Men ingenting hjälpte.

„Nej, nej, det är för tomt efter lilla Lena, jag uthärdar ej saknaden efter henne. Då jag om aftonen kommer hem, har jag ingen att tala wid, och tanken på henne förkrossar mig, om jag stannar hemma, och därför, till Amerika will jag fara; jag söker icke rikedom, endast ombyte af föremål och träget arbete.“

Det sista besöket före afresan gällde lilla Lenas graf. Han gick der ensam bland wårdarna, och ingen såg de stora tårar, som runno utför hans kinder. Han tog en grästorfwä med sig, för att plantera den i sitt nya hem på andra sidan hafwet, dit minnet af det trogna förklarade barnet följde honom skyddande och wälsignande.

Och du, min lille läsare, hwad gör du? Liknar du Sofia, som hjälpte sin mor, wårdade sina syston, tog wara på det ord, som talades, och i kärlek undervisade sin lilla okunniga wän och offrade sitt eget nöje för hennes bästa? Eller liknar du lilla Lena, som war ett litet ljus för den gamle okunnige Märten, sin kalla, sträfwä granne, madam Möller, och sin lifnöjde fader? Om du än har en liten kraft, ett litet pund, gräf ej ner det du eger, utan nyttja det som lilla Lena, hwilken genom tron på Herren Jesus ändtligen fick sin bön hörd och blef „hvit som snö.“

Barnens sång.

Det blir något i himlen för barnen att få,
För de barn, som i Herranom dö,
De få kronor af guld, de få harpor också,
De få kläder så hwita som snö.
Det blir något att få, det blir något att få,
Det blir något för barnen att få;
I den himmelska stad, der hwar tunga är glad,
Det blir något för barnen att få.

De få wandra omkring på de gator af guld,
De få sjunga med englarna der;
De få skåda Guds Lam, som borttog deras skuld,
De få se honom såsom han är.
Det blir något att få, det blir något att få,
Det blir något för barnen att få;
I den himmelska stad, der hwar tunga är glad,
Det blir något för barnen att få.

De få sitta till bords i Guds herrlighets hus,
De få äta det lefwande bröd;
Herren Gud dem upplyser, han är deras ljus;
Icke natt finnes der, icke död.
Det blir något att få, det blir något att få,
Det blir något för barnen att få;
I den himmelska stad, der hwar tunga är glad,
Det blir något för barnen att få.

De få dricka ur strömmen, som går från Guds tron,
De få njuta ewinnerlig tröst;
De få sjunga Guds ära med jublande ton,
De få hvila wid Frälsarens bröst.
Det blir något att få, det blir något att få,
Det blir något för barnen att få;
I den himmelska stad, der hwar tunga är glad,
Det blir något för barnen att få.

